

RETTENS DOM (Første Afdeling)
5. juni 1992 *

I sag T-26/90,

Società Finanziaria Siderurgica Finsider SpA, Rom, ved advokat G. Greco, Corte di Cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Schaeffer, 21, avenue de la Porte-Neuve,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent G. Campogrande, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 21. marts 1990, hvorved sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 blev pålagt en bøde for en kvoteoverskridelse,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne R. García-Valdecasas og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. december 1991,

afsagt følgende

* Processprog: italiensk.

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Overvågningsordningen og systemet med produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien blev indført den 1. oktober 1980 ved Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1), som blev udstedt i medfør af EKSF-traktatens artikel 58. Den blev forlænget for 1986 og 1987 ved Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340, s. 5, herefter benævnt »beslutning nr. 3485/85«), og for de seks første måneder af 1988 ved Kommissionens beslutning nr. 194/88/EKSF af 6. januar 1988 (EFT L 25, s. 1, herefter benævnt »beslutning nr. 194/88«). Ifølge såvel artikel 5 i beslutning nr. 3485/85 som artikel 5 i beslutning nr. 194/88 skulle Kommissionen for hvert kvartal fastsætte produktionskvoterne for hver virksomhed og den del af disse kvoter, som kunne leveres på det fælles marked. Ifølge begge beslutningers artikel 11, stk. 3, litra e), kunne Kommissionen under visse betingelser give virksomhederne tilladelse til forlods anvendelse af kvoterne for det efterfølgende kvartal.
- 2 Det fremgår af betragtningerne til beslutning nr. 194/88, at Kommissionen under hensyn til de daværende markedsforhold fandt det nødvendigt at liberalisere markedet efter den 30. juni 1988 for så vidt angår produkter i gruppe Ia og gruppe Ib.
- 3 Endvidere fremgår det af Kommissionens beslutning nr. 1433/87/EKSF af 20. maj 1987 (EFT L 136, s. 37, herefter benævnt »beslutning nr. 1433/87«), som blev truffet i medfør af artikel 18 i beslutning nr. 3485/85, at virksomhederne på visse betingelser for en nærmere angivet produktionsgruppe for hvert kvartal kunne tilpasse det såkaldte I:P-forhold — dvs. forholdet mellem den del af produktionskvoterne, som var bestemt til at skulle leveres på det fælles marked (herefter benævnt »leveringskvoten«), og produktionskvoterne — ved at ændre en del af produktionskvoterne til leveringskvoter i forholdet 1:0,85. Adgangen til at foretage denne tilpasning blev forlænget ved artikel 17 i beslutning nr. 194/88.

- 4 Ved telex af 6. april 1988 meddelte sammenslutningen af stålproducenter, Eurofer, som det sagsøgende selskab er medlem af, sine medlemmer, at der ifølge en telefonsamtale med en kontorchef ved Kommissionens GD III ikke i andet kvartal 1988 var mulighed for en forlods anvendelse af kvoterne for tredje kvartal 1988, da kvoteordningen ville blive bragt til ophør den 30. juni 1988.

- 5 Ved skrivelse af 31. maj 1988 meddelte Kommissionen sagsøgeren selskabets kvoter for andet kvartal 1988, som var fastsat i medfør af artikel 5 i beslutning nr. 194/88.

- 6 Ved to efterfølgende beslutninger, som blev meddelt den 30. maj og den 12. oktober 1988, justerede Kommissionen de kvoter, der var tildelt sagsøgeren, under hensyn til artikel 17 og artikel 10, stk. 1, i beslutning nr. 194/88. Ved skrivelse af 24. juni 1988 gav Kommissionen desuden i medfør af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 tilladelse til, at der i første kvartal 1988 forlods blev anvendt kvoter for andet kvartal 1988.

- 7 Ved skrivelse af 9. juni 1988 anmodede sagsøgeren i medfør af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, Kommissionen om tilladelse til i andet kvartal 1988 forlods at anvende kvoterne for tredje kvartal 1988, dog højst 20% heraf.

- 8 Den 24. juni 1988 foreslog Kommissionen Rådet at bringe kvoteordningen til ophør i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 3. Betingelsen i denne traktatbestemmelse om, at der skal være enstemmighed i Rådet for at træffe en anden beslutning, var ikke opfyldt.

- 9 Kvoteordningen ophørte derfor den 30. juni 1988.

- 10 Ved dom af 14. juli 1988 i de forenede sager 33/86, 44/86, 110/86, 226/86 og 285/86, Stahlwerke Peine-Salzgitter og Hoogovens Groep mod Kommissionen (Sml. s. 4309, herefter benævnt »dommen af 14. juli 1988«), annullerede Domstolen artikel 5 i beslutning nr. 3485/85 »for så vidt som den ikke hjemler mulighed for at fastsætte leveringskvoter på et grundlag, som Kommissionen finder rimeligt for de virksomheder, for hvilke forholdet mellem produktionskvoten og leveringskvoten ligger væsentligt under fællesskabsgennemsnittet«. Domstolen fastslog, at bestemmelsen var behæftet med magtfordrejning.
- 11 Ved skrivelse af 2. august 1988 besvarede en kontorchef ved GD III Finsider's skrivelse af 9. juni 1988 således:
- »Jeg skal herved meddele Dem, at det efter nævnte bestemmelse (artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88) er muligt at foretage en forlods anvendelse af kvoter på den betingelse, at der er tildelt kvoter for de følgende kvartaler. Da kvoteordningen imidlertid ophørte med udgangen af juni måned, kan artikel 11, stk. 3, litra e), ikke længere finde anvendelse.«
- 12 Ved skrivelse af 20. september 1988 protesterede sagsøgerne udtrykkeligt mod skrivelserne af 2. august 1988 og gjorde gældende, at den forlods kvoteanvendelse, som det havde anmodet om, beroede på markedets sæsonbetonede karakter, og at Kommissionen hidtil havde taget hensyn hertil. Sagsøgeren fandt det uforståeligt, at der ikke blev taget hensyn til den sæsonbetonede udvikling, som selskabets leveringer altid havde fulgt i de foregående år, således at mulighederne efter kvoteordningen blev forringet netop på et tidspunkt, hvor markedet blev liberaliseret.
- 13 Ved skrivelse af 23. februar 1989 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 havde indledt en procedure over for selskabet om bestemmelse af sanktioner for de overskridelser i strid med kvoteordningen, som selskabet havde foretaget i løbet af andet kvartal 1988.

- 14 Under et møde med Kommissionens repræsentanter den 3. marts 1989 fik sagsøgerens repræsentanter lejlighed til at fremføre selskabets synspunkter vedrørende de hævdede kvoteoverskridelser.
- 15 Ved skrivelse af 15. marts 1989 kritiserede sagsøgeren Kommissionen for, at den hverken havde taget hensyn til de forlods kvoteanvendelser, som det havde anmodet om for andet kvartal 1988, eller til den vanskelige situation, som selskabet befandt sig i efter, at den i artikel 17 i beslutning nr. 194/88 fastsatte ordning for konvertering af produktionskvoter til leveringskvoter, var blevet indført.
- 16 Under et møde med Kommissionens repræsentanter den 24. maj 1989 uddybede selskabet disse argumenter nærmere. En af selskabets repræsentanter anmodede ved denne lejlighed udtrykkeligt Kommissionen om at fremlægge alle de oplysninger og beregninger, som de påståede kvoteoverskridelser var baseret på.
- 17 Ved skrivelse af 5. juni 1989 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin beslutning om at tildele selskabet supplerende kvoter for første og andet kvartal 1988 i medfør af artikel 7 i beslutning nr. 194/88.
- 18 Ved skrivelse af 12. juni 1989 meddelte sagsøgeren på Kommissionens opfordring denne en række oplysninger vedrørende Italsider's relative andele på fællesmarkedet. Det fremgik heraf, at sagsøgeren relativt set havde lidt et betydeligt tab mellem 1986 og tredje kvartal 1988.
- 19 Ved dom af 14. juni 1989 i de forenede sager 218/87 og 223/87, 72/88 og 92/88, Hoogovens Groep og Federacciai mod Kommissionen (Sml. s. 1711, herefter

benævnt »dommen af 14. juni 1989«) annullerede Domstolen dels artikel 5 i beslutning nr. 194/88 efter påstand herom fra Hoogovens Groep BV, dels beslutning nr. 1433/87 efter påstand herom fra Hoogovens Groep BV og Federacciai, der er en sammenslutning af stålproducenter, som sagsøgeren er medlem af. Sidstnævnte beslutning blev efterfølgende optaget som artikel 17 i beslutning nr. 194/88. Domstolens begrundelse for annullationen var, at disse retsfor skrifter ikke, som Kommissionen selv erkendte, opfyldte de krav, som var nødvendige for at sikre en rimelig fordeling af kvoterne.

- 20 Ved skrivelse af 19. juni 1989 tilsendte Kommissionen sagsøgeren referaterne af møderne den 3. marts og 24. maj 1989.
- 21 Ved skrivelse af 14. juli 1989 anmodede Assider's advokater (hvilken sammenslutning sagsøgeren også er medlem af) Kommissionen om et møde for at få oplyst om og på hvilket grundlag Kommissionen agtede at erstatte Finsider det tab, det havde lidt som følge af den ordning med konvertering af kvoter, som Domstolen havde annulleret ved dom af 14. juni 1989. Sagsøgeren anslog dette tab til mere end 25 000 tons pr. kvartal.
- 22 Ved skrivelse af 1. august 1989 henledte sagsøgeren Kommissionens opmærksomhed på følgerne af dommen af 14. juni 1989 og anmodede den om at »tage spørgsmålet om de kvoter op til fornyet overvejelse, som 'selskabet ville have fået tildelt', såfremt den annullerede beslutning ikke var blevet truffet«.
- 23 Ved skrivelse af 10. august 1989 besvarede Kommissionen sagsøgerens skrivelse af 14. juli 1989. Den anførte heri, at den ikke forstod, hvorledes selskabet kunne anslå tabet som følge af artikel 17 i beslutning nr. 194/88 til 25 000 tons. Endvidere henledte den sagsøgerens opmærksomhed på, at den som følge af dommen af 14. juli 1988, hvortil der henvises i dommen af 14. juni 1989, af strukturelle grunde havde måttet foretage en justering af I:P-forholdet fra den 1. januar 1986, og at denne justering havde medført en væsentlig større nedsættelse af Finsider's leveringer på det fælles marked.

- 24 I skrivelse af 8. september 1989 anførte Assider, at det af Finsider-koncernen anslåede tab på over 25 000 tons pr. kvartal udelukkende vedrørte den i dommen af 14. juni 1989 omhandlede periode, nemlig perioden mellem den 1. januar 1987 og den 30. juni 1988. Ifølge Assider kunne den på dommen af 14. juli 1988 beroede justering af I:P-forholdet med virkning fra den 1. januar 1986 ikke gøres gældende over for sagsøgeren, da selskabet ikke var part i de sager, hvori der var afsagt annullationsdom på grund af formfejl.
- 25 Ved skrivelse af 7. december 1989 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at de spørgsmål, som var rejst i skrivelserne af 14. juli og 8. september 1989 havde sammenhæng med Finsider's kvoteoverskridelser i 1988, og at Kommissionen ville overveje, hvilke følger der burde drages af Domstolens domme. Kommissionen erklærede sig rede til at drøfte den påtænkte helhedsløsning med Finsider's ledelse under et møde i januar 1990.
- 26 Den 24. januar 1990 afholdtes et møde i Bruxelles, som parterne har betegnet som »uformelt«, og hvori sagsøgerens og Kommissionens repræsentanter deltog.
- 27 Ved skrivelse af 7. februar 1990 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at det ifølge selskabet ikke kunne antages, at følgerne af dommen af 14. juni 1989 udelukkende vedrørte de kvoteoverskridelser, som selskabet skulle have begået i andet kvartal 1988. De påståede kvoteoverskridelser — som sagsøgeren på det bestemteste bestred — kunne højst udgøre et yderligere element i problematikken med henblik på at opnå en ordening med Kommissionen og dermed undgå en ny tvist. Under alle omstændigheder var problemet med opfyldelsen af nævnte dom mere omfattende og vedrørte ikke blot første kvartal 1988, men hele 1987. Sagsøgeren konkluderede i den forbindelse, at selskabet tilsluttede sig det forslag om afholdelse af et møde, som var fremsat i skrivelsen af 7. december 1989.

- 28 Ved skrivelse af 5. marts 1990 anmodede sagsøgeren på ny om, at der blev fastsat en dato for afholdelse af et møde mellem sagsøgerens og Kommissionens repræsentanter.
- 29 Ved skrivelse af 7. marts 1990 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den havde rådført sig med sin Juridiske Tjeneste, som var enig i den opfattelse, der var fremført i Kommissionens skrivelse af 10. august 1989. I øvrigt oplyste Kommissionen, at dens kompetente tjenestegrene allerede havde haft flere drøftelser med sagsøgerens repræsentanter om de problemer, selskabet havde rejst, og at det hverken var nødvendigt eller tjente noget formål på ny at drøfte de samme problemer.
- 30 I sin skrivelse af 20. marts 1990 anførte sagsøgeren, at selskabet overvejede muligheden for at anlægge sag ved Domstolen med henblik på erstatning for det lidte tab.
- 31 Ved skrivelse af 28. marts 1990, som indgik hos sagsøgeren den 11. april, underrettede Kommissionen selskabet om dens beslutning af 21. marts 1990 om at pålægge selskabet en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 for kvoteoverskridelser i andet kvartal 1988 vedrørende produktgrupperne Ia og Ib. Bøden var fastsat til 2 153 550 ECU eller 18,75 ECU pr. ton overskridelse.

Retsforhandlinger

- 32 Dette er baggrunden for sagen, som er anlagt ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. maj 1990.
- 33 Ved skrivelse fra justitssekretæren af 27. september 1991 er Kommissionen blevet opfordret til at besvare nogle spørgsmål fra Retten.

- 34 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 21. oktober 1991 har Kommissionen besvaret de af Retten stillede spørgsmål.
- 35 På grundlag af besvarelsen af spørgsmålene og på grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 36 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 4. december 1991, hvor Retten var sammensat af afdelingsformanden, D. A. O. Edward, og dommerne R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, H. Kirschner og R. Schintgen.
- 37 Dommer D. A. O. Edward er blevet forhindret i at deltage i sagens voteringer efter at være tiltrådt som dommer ved Domstolen den 10. marts 1992. Dette medførte, at Retten herefter var sammensat af et lige antal dommere.
- 38 Ifølge artikel 18 i EKSF-statutten for Domstolen, som ifølge samme statuts artikel 44 finder tilsvarende anvendelse på Retten, kan Rettens afgørelser kun træffes gyldigt af et ulige antal dommere, ligesom afdelingernes afgørelser kun er gyldige, hvis de træffes af mindst tre dommere. Det er som følge heraf fastsat i procesreglementets artikel 32, stk. 1, at når der findes et lige antal dommere, deltager den dommer, som i henhold til procesreglementets artikel 6 har den laveste anciennitet, ikke i rådslagningen og afstemningen.
- 39 De tre dommere, som har undertegnet den afsagte dom, har herefter deltaget i voteringen.

40 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Vedrørende bevismidler: Kommissionen tilpligtes at fremlægge dels de beregninger, som ligger til grund for den under sagen anfægtede bøde, dels noten fra F. til Narjes' kabinet om muligheden for at anvende ordningen med forlods kvoteanvendelse i fjerde kvartal 1987.
- Vedrørende realiteten: Den anfægtede beslutning fra Kommissionen af 21. marts 1990 annulleres tillige med det eventuelle (stiltiende) afslag på ansøgningen om forlods anvendelse af kvoter i andet kvartal 1988.
- Subsidiært: Den anfægtede beslutning ændres således, at størrelsen af de påståede kvoteoverskridelser (som er udtrykt i tons) nedsættes efter billighed, og således at bøden som følge heraf nedsættes.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Påstanden om annullation af beslutningen om at pålægge en bøde afvises fra realitetspåkendelse, idet den er baseret på artikel 5 i beslutning nr. 194/88.
- De øvrige påstande, som måtte blive taget under realitetspåkendelse, forkastes som ubegrundede.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 41 Sagsøgeren har fremført tre anbringender til støtte for sin annullationspåstand. Det *første anbringende* er, at den af Kommissionen fastslåede kvoteoverskridelse mangler retsgrundlag. Herom anfører sagsøgeren nærmere, at Domstolen ved dommen af 14. juni 1989 med tilbagevirkende gyldighed annullerede kvotefastsættelsesordningen for den omhandlede periode. Kommissionen har imidlertid ikke truffet foranstaltninger til opfyldelse af annullationsdommen, idet den ikke udstedte en anden beslutning i stedet for den annullerede. Det *andet anbringende* er, at Kommissionens stiltiende afslag på i medfør af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 at give sagsøgeren tilladelse til en forlods anvendelse af kvoter for tredje kvartal 1988, er retsstridigt, da afslaget for det første er ubegrundet (anbringendets første del), for det andet beror på en fejlagtig fortolkning af den omhandlede bestemmelse (anbringendets anden del) og for det tredje strider mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (anbringendets tredje del). Det *tredje anbringende* er, at EKSF-traktatens artikel 36 er tilsidesat, da Kommissionen ikke har oplyst sagsøgeren om de beregninger, som den pålagte bøde var baseret på. Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om nedsættelse af bøden efter billighed under hensyn til de vanskeligheder, som er opstået i den foreliggende sag ved anvendelse af kvoteordningen.

Den principale påstand

Første anbringende

- 42 Herom har sagsøgeren anført, at annullationen af artikel 5 og 17 i beslutning nr. 194/88 ved dommen af 14. juni 1989 medførte, at de kriterier, som eventuelle kvoteoverskridelser skulle vurderes på grundlag af, blev ophævet med tilbagevirkende gyldighed. Følgelig kunne selskabet ikke have begået nogen kvoteoverskridelse, medmindre Kommissionen havde truffet foranstaltninger til opfyldelse af annullationsdommen ved at indføre en ny kvotefastsættelsesordning. Dette var imidlertid ikke tilfældet, da Kommissionen afholdt sig fra at træffe nogen formel beslutning herom under iagttagelse af den procedure og de garantier, som er fastsat i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2.
- 43 Hvad angår annullationen af artikel 5 anfører sagsøgeren, at Kommissionens fortolkning af dommene af 14. juli 1988 og 14. juni 1989 er ufuldstændig og uacceptabel. Ved den første dom kendte Domstolen artikel 5 i beslutning nr. 3485/85

ugyldig under hensyn til, at Kommissionen selv var af den opfattelse, at det ikke på grundlag af denne bestemmelse var muligt at foretage en rimelig fordeling af kvoterne for de virksomheder, som havde et særligt ugunstigt I:P-forhold (dvs. som lå ti point under fællesskabsgennemsnittet). Ifølge sagsøgeren fastslog Domstolen hermed ikke, at Kommissionens vurdering var lovlig i forhold til de øvrige virksomheder. Ved den anden dom bekræftede Domstolen den første dom for så vidt angår artikel 5 i beslutning nr. 194/88 med den tilføjelse (præmis 21), »at det tilkommer Kommissionen at udstede de nødvendige bestemmelser på eget ansvar til opfyldelse af nærværende dom med henblik på en tilpasning af I:P-forholdet i det omfang, hvori det af hensyn til situationen på eksportmarkederne er nødvendigt for at sikre en rimelig fordeling af kvoterne«. Kommissionen har imidlertid ikke på noget tidspunkt foretaget en sådan tilpasning.

- 44 Sagsøgeren er enig med Kommissionen i, at der ikke kan rejses krav om en efterfølgende kvotetilpasning som følge af dommen af 14. juni 1989 over for de virksomheder, som herved ville have fået nedsat deres kvoter, men mener dog, at en formel beslutning var nødvendig for at genindføre basisreglerne i artikel 5 i den annullerede beslutning og for i forhold til de nævnte virksomheder at opretholde de kvoter, disse oprindeligt havde fået tildelt.
- 45 Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at selskabet har en retlig interesse i at kunne påberåbe sig annullationen af artikel 5, da denne har til følge, at også den beslutning, som sagsøgeren anfægter, og hvorved selskabet blev pålagt en bøde som følge af dets påståede overtrædelse af denne retsstridige bestemmelse, må annulleres.
- 46 Vedrørende artikel 17 i beslutning nr. 194/88 tilføjer sagsøgeren, at Kommissionen ved beregningen af den påståede kvoteoverskridelse burde have taget hensyn til de kvotenedsættelser, selskabet var blevet pålagt på grund af denne bestemmelse, som selskabet havde påstået og opnået annulleret ved Domstolens dom. Sagsøgeren anslår sit tab som følge heraf til 150 000 tons. Såfremt Kommissionen havde taget hensyn til dette tab, havde den ikke haft grundlag for at fastslå den påståede kvoteoverskridelse. Ved at undlade at tage hensyn dertil har Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse tilsidesat EKSF-traktatens artikel 34, stk. 1.

- 47 Sagsøgeren anfører endvidere, at det under sanktionsproceduren udtrykkeligt havde anmodet Kommissionen om at tage hensyn til alle annullationsdommens konsekvenser for kvoterne. Kommissionen havde selv anslået nedsættelsen af sagsøgerens leveringskvoter for perioden mellem første kvartal 1986 og andet kvartal 1988 til 167 862 tons (jf. svarskriftets bilag 6, første tabel). Sagsøgeren kritiserer derfor Kommissionen for, dels at den begrænsede virkningerne af annullationsdommen til andet kvartal 1988 og ikke tog hensyn til hele den omhandlede periode, dels at den udelukkende tog produktgrupperne Ia og Ib i betragtning og ikke gruppe II, hvori tabet udgjorde 5 705 tons.
- 48 Sagsøgeren erkender, at nævnte procedure, som var iværksat over for selskabet, udelukkende vedrørte andet kvartal 1988. Da dette imidlertid var det sidste kvartal, hvorunder kvoteordningen var i kraft, og dommen af 14. juni 1989 blev afsagt efter ordningens ophævelse, var Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse ifølge EKSF-traktatens artikel 34, stk. 1, forpligtet til at tage hensyn til samtlige de fordelagtige virkninger af dommen. Den eneste måde, hvorpå Kommissionen kunne yde sagsøgeren erstatning in natura af det tab, selskabet havde lidt på grund af de annullerede bestemmelser, var nemlig at foretage en udligning mellem tabet og den påståede kvoteoverskridelse.
- 49 Heroverfor har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have retlig interesse i at påberåbe sig annullationen af artikel 5. Såfremt Retten nemlig giver sagsøgeren medhold i hans argumenter, må der foretages en ændret beregning af sagsøgerens oprindelige kvoter efter de principper, som Domstolen fastlagde i dommen af 14. juli 1988, hvortil der henvises i dommen af 14. juni 1989. Disse kvoter ville imidlertid være mindre end de kvoter, som er fastsat på grundlag af den annullerede bestemmelse. Kommissionen anfører herved, som Domstolen selv fremhævede i dommen, at artikel 5 i beslutning nr. 194/88 var en gentagelse af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85, og at førstnævnte artikel 5 blev annulleret af samme grunde som sidstnævnte. Annullationen gik således ikke videre, end det var nødvendigt for på ny at tilvejebringe rimelige leveringskvoter for de virksomheder, hvis I:P-forhold lå kendeligt under fællesskabsgennemsnittet. Hvad angår de øvrige virksomheder, såsom sagsøgeren, hvis I:P-forhold lå over fællesskabsgennemsnittet, havde den oprindelige fastsættelse af kvoterne fortsat gyldighed efter princippet om

velerhvervede rettigheder, fordi en ændret fordeling af kvoterne ville have medført en efterfølgende nedsættelse af de kvoter, som disse virksomheder oprindeligt havde fået tildelt.

50 Hvad angår annullationen af artikel 17 anfører Kommissionen, at den ikke var forpligtet til at anerkende kvoteforhøjelser i forhold til de kvoter, som oprindeligt var fastsat, og som var anvendt som grundlag for fastsættelse af bøden. Det var udelukkende for at fjerne et punkt i sagen, som kunne give anledning til konflikt, at Kommissionen alligevel tildelte Finsider forhøjelserne for andet kvartal 1988, hvilket Kommissionen havde forklaret selskabets repræsentanter under mødet den 24. januar 1990.

51 Endelig anfører Kommissionen, at dommen af 14. juni 1989 ikke indebærer nogen ændring af de kvoter, som blev tildelt sagsøgeren, og at denne dom ikke berører de individuelle beslutninger, der blev truffet herom, og som ikke blev anfægtet inden udløbet af fristen i EKSF-traktatens artikel 33, sidste punktum. Kommissionen havde udelukkende været forpligtet til formel vedtagelse af andre beslutninger, såfremt den ifølge dommen af 14. juni 1989 havde været tvunget til at ændre Finsider's kvoter, men den var ikke, som hævded af sagsøgeren, forpligtet hertil for at »genindføre og opretholde« de endelige beslutninger, der var truffet i medfør af den annullerede bestemmelse.

52 Vedrørende det anførte skal Retten indledningsvis konstatere, at Domstolen ved dommen af 14. juni 1989 annullerede artikel 5 og 17 i beslutning nr. 194/88. Doms-konklusionen lød således: »Artikel 5 og 17 i Kommissionens beslutning nr. 194/88/EKSF af 6. januar 1988 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet med produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien annulleres«. Under nærværende sag må det derfor først afgøres, hvilken virkning denne annullationsdom har for sagsøgeren for hver af de to annullerede bestemmelsers vedkommende.

53 Hvad angår artikel 5 må det herved undersøges, om denne retsfor skrift kan anses for annulleret i det omfang, den udgør det retlige grundlag for de individuelle beslutninger om fastsættelse af sagsøgerens kvoter. Herom henvises til præmisserne

i dommen (dom af 26.4.1988, forenede sager 97/86, 193/86, 99/86 og 215/86, Asteris m.fl. og Grækenland mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 27). I dommens præmis 26, som indeholder den eneste begrundelse for annullationen af beslutning nr. 194/88, hedder det: »Artikel 5 i beslutning nr. 194/88/EKSF er en gentagelse af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85/EKSF. Følgelig må den annulleres af de samme grunde, som førte til, at sidstnævnte bestemmelse blev annulleret ved dommen af 14. juli 1988.« Det fremgår af denne begrundelse, at man må henholde sig til præmisserne i dommen af 14. juli 1988 for at kunne fastlægge virkningen af dommen af 14. juni 1989.

- 54 I præmisserne til dommen af 14. juli 1988 (præmis 27 og 28) hedder det: »Ved ikke at foretage den ændring i I:P-forholdet, som Kommissionen fandt nødvendig for at fastsætte kvoterne på et rimeligt grundlag i henhold til artikel 58, stk. 3, har den forfulgt et andet formål end at gennemføre denne bestemmelse, og har dermed begået magtfordrejning. Da Kommissionen konstaterede, at det var nødvendigt at rette op på det uafbalancerede I:P-forhold, som kendetegnede den særlige situation for virksomhederne, herunder sagsøgerne, må det antages, at der er begået magtfordrejning i forhold til sagsøgerne. Artikel 5 i den generelle beslutning nr. 3485/85 findes derfor at være behæftet med magtfordrejning i forhold til sagsøgerne og vil derfor være at annullere«. På grundlag af disse præmisser afsagde Domstolen en dom med sålydende konklusion [domskonklusionens punkt 1]): »1) Artikel 5 i Kommissionens beslutning nr. 3485/85 af 27. november 1985 annulleres, for så vidt som den ikke hjemler mulighed for at fastsætte leveringskvoter på et grundlag, som Kommissionen finder rimeligt for de virksomheder, for hvilke forholdet mellem produktionskvoten og leveringskvoten ligger væsentligt under fællesskabsgennemsnittet.«
- 55 Retten finder ikke, at det af den omstændighed, at konklusionen i dommen af 14. juni 1989 ikke udgør nogen ordret gentagelse af konklusionen i dommen af 14. juli 1988 kan udledes, at annullationen i den første dom af artikel 5 i beslutning nr. 194/88 var mere vidtgående end annullationen i den anden af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85. Den eneste begrundelse, som anføres i dommen af 14. juni 1989 for at annullere den enslydende bestemmelse i artikel 5 er nemlig en henvisning til præmisserne i dommen af 14. juli 1988. Da dommen af 14. juni 1989 følgelig ikke indeholder nogen yderligere begrundelse i forhold til dommen af 14. juli 1988, som kan støtte den antagelse, at annullationen af artikel 5 var mere vidtgående, må annullationen af artikel 5 i beslutning nr. 194/88 ved dommen af 14. juni 1989 antages at have samme omfang som annullationen af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85 ved dommen af 14. juli 1988.

- 56 I den forbindelse bemærkes, at Domstolen, da den annullerede artikel 17 og afslog at annullere artikel 6 i beslutning nr. 194/88, nødvendigvis må have lagt til grund, at artikel 5 i denne beslutning stadig udgjorde Kommissionens hjemmel til fastsættelse af kvoter, idet de førstnævnte retsfor skrifter ikke har noget selvstændigt indhold i forhold til artikel 5, men alene fastlægger de kriterier, som skal anvendes ved beregningen af de kvoter, Kommissionen skal fastsætte i medfør af artikel 5.
- 57 Af det anførte følger, at artikel 5 ikke kan anses for annulleret i det omfang, den udgør hjemmelen for Kommissionens beføjelse til at fastsætte kvartalsvise kvoter for jern- og stålvirksomhederne, men udelukkende i det omfang, hvori de heri indeholdte kriterier for beregningen af kvoterne ikke gav mulighed for at fastsætte leveringskvoterne på et efter Kommissionens opfattelse rimeligt grundlag for de virksomheder, hvis I:P-forhold lå væsentligt under fællesskabsgennemsnittet.
- 58 Retten må i så henseende fastslå, at det er ubestridt mellem parterne, at sagsøgeren ikke hørte til de producenter, hvis I:P-forhold var lavere end fællesskabsgennemsnittet. Hertil kommer, at selskabet ikke under sagen har gendrevet Kommissionens udsagn om, at selskabet ikke kan have lidt noget kvotetab på grund af artikel 5 i beslutning nr. 194/88.
- 59 Da Kommissionen traf de foranstaltninger i henhold til EKSF-traktatens artikel 34, som var nødvendige til opfyldelse af dommen om annullation af artikel 5, var den derfor hverken forpligtet til over for sagsøgeren at fastsætte nye kriterier for kvotefastsættelse i en generel beslutning eller træffe nye individuelle beslutninger. Sagsøgeren befandt sig nemlig i en modsat situation af de virksomheder, som med deres sagsanlæg udvirkede, at artikel 5 blev annulleret ved dommen af 14. juni 1989. Uanset hvilken løsning, Kommissionen havde valgt, ville det derfor have medført ringere kvoter for sagsøgeren. Parterne er på dette punkt med rette enige om, at princippet om beskyttelse af velerhvervede rettigheder er til hinder for et sådant resultat, og Domstolens dom af 14. juni 1989 kan da heller ikke tages til indtægt herfor. Denne dom kunne derfor ikke, i det omfang den annullerede artikel 5, materielt påvirke indholdet af de individuelle beslutninger om fastsættelse af sagsøgerens kvoter for andet kvartal 1988.

- 60 I øvrigt må de individuelle beslutninger om fastsættelse af sagsøgerens kvoter for andet kvartal 1988 betragtes som endelige, da sagsøgeren ikke indbragte noget annullationssøgsmål til prøvelse heraf inden udløbet af den frist, som er fastsat i EKSF-traktatens artikel 33.
- 61 Det fremgår af Domstolens faste praksis (jf. den første dom herom af 8.3.1960, sag 3/59, Tyskland mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-64, s. 169, org. ref.: Rec. s. 120, på s. 134, og dom af 10.12.1986, sag 41/85, Sideradria-Industria metallurgica mod Kommissionen, Sml. s. 3917, præmis 5), at en sagsøger ikke under et annullationssøgsmål til prøvelse af en individuel beslutning ved hjælp af en ulovlighedsindsigelse (i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 3) kan gøre gældende, at andre individuelle beslutninger, som er rettet til sagsøgeren, er ugyldige, når disse er blevet endelige som følge af, at søgsmålsfristen i EKSF-traktatens artikel 33 er udløbet.
- 62 Disse beslutninger må derfor lægges til grund ved beregningen af de kvoteoverskridelser, som Kommissionen har foreholdt sagsøgeren.
- 63 Hvad angår følgerne af, at artikel 17 i beslutning nr. 194/88 er annulleret, gør sagsøgeren i det væsentlige gældende, at Kommissionen med urette har undladt at foretage en udligning i medfør af EKSF-traktatens artikel 34, stk. 1, mellem, på den ene side, det tab, som sagsøgeren led på grund af artikel 17 med hensyn til andre kvartaler eller produkter end dem, de pågældende kvoteoverskridelser vedrørte — hvilket tab er anerkendt af Kommissionen, og som sagsøgeren ikke bestrider beregningen af — og, på den anden side, de fastslåede kvoteoverskridelser.
- 64 Herom bemærkes, at Kommissionen ikke findes at have været forpligtet til at foretage en sådan udligning. Spørgsmålet om følgerne af annullationsdommen af 14. juni 1989 er reguleret ved EKSF-traktatens artikel 34, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse skal Kommissionen dels træffe de foranstaltninger, som Domstolens annullationsafgørelser medfører, dels, såfremt en virksomhed har lidt en direkte

og særlig skade som følge af en beslutning, der af Domstolen er fundet behæftet med en mangel, der begrundet ansvar for Fællesskabet, under anvendelse af de beføjelser, der er tillagt den i henhold til EKSF-traktaten, træffe forholdsregler, som er egnet til at sikre en rimelig genopretning af den skade, der er en direkte følge af den annullerede beslutning, og, om fornødent, tilstå en passende erstatning. Hvis Kommissionen undlader inden en rimelig frist at træffe de forholdsregler, som fuldbyrdsen af annullationsafgørelsen indebærer, kan der anlægges erstatningssag ved Domstolen. Derimod er spørgsmålet om bødestraf som følge af en overtrædelse af beslutninger, der er truffet i medfør af kvoteordningen, reguleret ved EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, hvorefter Kommissionen kan pålægge virksomheder, som overtræder sådanne beslutninger, truffet af Kommissionen, bøder op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion. Forud herfor skal Kommissionen give virksomheden lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Beslutningen om at pålægge sådanne bøder kan indbringes for Domstolen under et søgsmål, hvor Domstolen har fuld prøvelsesret.

- 65 Det fremgår af disse to procedurers særskilte karakter, og den handlefrihed, som tilkommer Kommissionen med hensyn til, hvorledes den under den første procedure vil træffe de nødvendige forholdsregler til opfyldelse af annullationsdommene, at Retten ikke under den anden procedure kan give Kommissionen pålæg om, hvilke foranstaltninger denne skal træffe til opfyldelse af en annullationsdom. Dette spørgsmål henhører under den første procedure. Følgelig var Kommissionen ikke forpligtet til, for så vidt angår andre kvartaler end andet kvartal 1988 og andre produktgrupper end grupperne Ia og Ib, at tage hensyn til de for sagsøgeren fordelagtige følger af, at artikel 17 i beslutning nr. 194/88 blev annulleret. Det er ubestridt mellem parterne, at Kommissionen for så vidt angår det nævnte kvartal og de nævnte produktgrupper tog hensyn til de for sagsøgeren fordelagtige følger af denne annullation ved for de to produktgruppers vedkommende at nedsætte de oprindeligt beregnede kvoteoverskridelser. I den forbindelse bør det fremhæves, at den anfægtede retsakt hvad angår dette beregningselement udtrykkeligt henviser til »Domstolens praksis«.

- 66 Følgelig har Kommissionen i forhold til sagsøgeren korrekt opfyldt dommen af 14. juni 1989 ved kun at drage følgerne heraf for så vidt angår det andet kvartal 1988 og de førnævnte produktgrupper, såvel hvad angår annullationen af artikel 5 som af artikel 17 i beslutning nr. 194/88, hvorfor sagsøgerens indsigelse må forkastes.

Andet anbringende

Anbringendets første del: utilstrækkelig begrundelse

- 67 Sagsøgeren har herom anført, at selskabet i sin skrivelse af 15. marts 1989 gjorde gældende, at Kommissionen ikke ved beregningen af de kvoteoverskridelser, som blev foreholdt Finsider, tog hensyn til de kvoteforhøjelser, som selskabet burde have fået tildelt som følge af de forlods kvoteanvendelser, som det havde anmodet om. I den anfægtede beslutning besvarede Kommissionen ikke dette punkt i selskabets skrivelse, men anførte alene, »at kvoteordningen er kvartalsvis og bindende og indebærer ikke nogen automatisk ret til forlods kvoteanvendelse«. En så mangelfuld begrundelse indebærer efter sagsøgerens opfattelse, at beslutningen må anses for retsstridig, da selskabet ikke var klar over, om spørgsmålet stadig stod åbent, eller om Kommissionen med denne udtalelse afslog selskabets anmodning om en forlods kvoteanvendelse. I fald det sidste må antages, er beslutningen overhovedet ikke begrundet.
- 68 Kommissionen anfører, at dens beslutning af 21. marts 1990 var i fuld overensstemmelse med dens praksis om ikke at give tilladelse til forlods kvoteanvendelser for andet kvartal 1988. I sin begrundelse henledte den alene Finsider's opmærksomhed på, at selskabet ikke, så længe det ikke havde nogen automatisk ret til en forlods kvoteanvendelse, kunne rejse krav om medregning heraf i dets favør, når det ikke havde fået tildelt en sådan kvoteandel.
- 69 Kommissionen anfører videre, at det under den administrative procedure havde givet Finsider en klar redegørelse for grundene til afslaget på at yde selskabet forlods kvoteanvendelse, navnlig i skrivelsen af 2. august 1988 og under mødet den 24. maj 1989. Ifølge Domstolens faste praksis (jf. dom af 7.4.1987, sag 32/86, Sisma mod Kommissionen, Sml. s. 1645) afhænger begrundelsespligtens omfang af den pågældende retsakts karakter og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Individuelle beslutninger kan derfor betragtes som tilstrækkeligt begrundede, såfremt adressaten i kraft af sin deltagelse i proceduren forud for retsakts udfærdigelse har opnået alle de oplysninger, som er nødvendige for at kunne vurdere dens berettigelse, og såfremt Fællesskabets retsinstanser har mulighed for at udøve deres fulde legalitetskontrol på grundlag af de dokumenter, som er tilsendt adressaten.

- 70 Ifølge Domstolens faste praksis (se herom bl.a. førnævnte dom af 7.4.1987, sag 32/86, præmis 8, 9 og 10) er formålet med forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve beslutningens lovlighed samt give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til, at denne kan fastslå, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligvis foreligger en sådan fejl, at den kan anfægtes. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget.
- 71 Den i sagen anfægtede beslutning udgør et stiltiende, men klart afslag på sagsøgerens ansøgning om forlods kvoteanvendelser, idet den angiver omfanget af den konstaterede kvoteoverskridelse og den sats, der er anvendt ved beregningen af den under proceduren pålagte bøde. Kommissionens begrundelse for afslaget fremgår af betragtningerne til den anfægtede beslutning. Heri henvises først til mødet af 24. maj 1989, som blev afholdt mellem parternes repræsentanter, og hvorunder en af Kommissionens repræsentanter understregede, at »artikel 11, stk. 3, litra e), indeholder mulighed for at yde en forlods kvoteanvendelse, men ikke for at få tildelt en supplerende kvote. I den foreliggende sag ville der være tale om tildeling af en supplerende kvote, da det var det sidste kvartal, hvorunder kvoteordningen blev anvendt«. Videre anføres det i betragtningerne, efter en omtale af sagsøgerens indvending om, at »Kommissionen i sine beregninger ikke har taget hensyn ... til tilpasningerne i henhold til artikel 7 og artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88/EKSF ...«, at »kvoteordningen er kvartalsvis og bindende og ikke giver nogen automatisk ret til forlods kvoteanvendelser«.
- 72 Denne begrundelse bør endvidere ses i den sammenhæng, hvori den anfægtede beslutning blev vedtaget. Herved må det navnlig fremhæves, at Kommissionen i sin skrivelse af 2. august 1988 havde forklaret grundene til, at den ikke påtænkte at give tilladelse til forlods kvoteanvendelser for andet kvartal 1988. Indholdet af denne beslutning var i øvrigt i forvejen meddelt sagsøgeren ved det telex, som Eurofer tilsendte sine medlemmer den 6. april 1988 efter en telefonsamtale mellem en af Eurofer's ansatte og en kontorchef ved Kommissionens GD III.
- 73 Af det anførte følger, at første del af dette anbringende må forkastes.

Anbringendets anden del: fejlagtig fortolkning af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88

- 74 Sagsøgeren har herom anført, at afslaget på ansøgningen om en forlods kvoteanvendelse strider mod artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88. Ifølge denne bestemmelse kan Kommissionen, »dersom en virksomhed ikke påregner at udnytte sine kvoter i det kvartal, for hvilket de er fastsat, ... på de i litra d) nævnte betingelser tillade virksomheder af følgende kvartalskvoter at anvende en mængde svarende til højst 20% af kvoterne for indeværende kvartal«. Sagsøgeren anfører, at virksomheden ifølge betingelserne i litra d) skal godtgøre, at nedsættelsen i løbet af det efterfølgende kvartal skyldes »force majeure« eller »en produktionsstandsning i reparationsøjemed, der har strakt sig over mindst fire uger i træk«. Efter sagsøgerens opfattelse bør det navnlig tages i betragtning, at beslutning nr. 194/88 skulle anvendes for »perioden fra den 1. januar til den 30. juni 1988« (jf. beslutningens artikel 18, stk. 2). Den fortolkning, som Kommissionen har anlagt, medfører imidlertid, at artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 blev sat ud af kraft inden for et af de to kvartaler, hvorunder beslutningen fandt anvendelse. På grund af denne fortolkning blev muligheden for forlods kvoteanvendelser begrænset til halvdelen af den periode, hvorunder beslutningen var i kraft. Denne fortolkning strider mod princippet om retsakters effektivitet samt mod EKSF-traktatens artikel 14, stk. 2, hvorefter »beslutninger er bindende i alle enkeltheder«.
- 75 Endvidere fremhæver sagsøgeren, at begrundelsen for ordningen med de forlods kvoteordninger er at undgå, at de virksomheder, som på grund af force majeure eller virksomhedslukninger påtænker at nedsætte deres produktion og leveringer i et efterfølgende kvartal, lider et særligt tab på grund af kvoteordningens anvendelse. En ansøgning om forlods kvoteanvendelser bør derfor imødekomes, og såfremt de nævnte forhindringer indtræder i løbet af det efterfølgende kvartal, og såfremt de begrænser de producerede og leverede mængder. Denne regel gælder også, selv om forhindringerne sker i løbet af det første kvartal, hvorunder kvoteordningen er ophævet og markedet liberaliseret, eftersom den forlods kvoteanvendelse, som højst kan udgøre 20%, beregnes på grundlag af kvoterne for det »indeværende kvartal« og ikke på grundlag af kvoterne for det efterfølgende kvartal. Derfor kunne ordningen med forlods kvoteanvendelser også anvendes for det sidste kvartal, hvorunder kvoteordningen var i kraft. Sagsøgeren tilføjer, at det ville være inkonsekvent på det tidspunkt, da markedet blev liberaliseret at gøre den sidste anvendelse af kvoteordningen mere rigoristisk end på det tidspunkt, da ordningen var i kraft. Såfremt kvoteordningen var blevet opretholdt i yderligere et kvartal, og såfremt Finsider havde haft den samme produktion og leveret den samme

(nedsatte) mængde i tredje kvartal 1988, ville man ikke have anfægtet virksomhedens ret til forlods kvoteanvendelser for andet kvartal.

- 76 I den foreliggende sag ansøgte sagsøgeren om forlods kvoteanvendelser på grund af den sæsonbestemte nedsættelse af efterspørgslen, som i lighed med de foregående år forventedes i det tredje kvartal 1988. Denne nedgang i efterspørgslen indtraf da også i tredje kvartal. Finsider's produktion og leveringer på markedet faldt nemlig, selv efter liberaliseringen af markedet, med omkring 20%, såvel i forhold til første kvartal 1988 som i forhold til de to foregående år 1986 og 1987. Finsider underrettede regelmæssigt Kommissionen herom, således som denne havde anmodet om.
- 77 Kommissionen har heroverfor anført, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, at det er en betingelse for at give tilladelse til en forlods kvoteanvendelse i løbet af et bestemt kvartal, at der findes kvoter for det efterfølgende kvartal. I modsat fald kan reglen ikke anvendes. Kvoteordningen ophørte imidlertid med virkning fra den 1. juli 1988, hvorfor der ikke fandtes nogen kvoter for tredje kvartal 1988. Følgelig var den nødvendige betingelse for at give tilladelse til en forlods kvoteanvendelse i andet kvartal 1988 ikke opfyldt.
- 78 Kun denne fortolkning kan efter Kommissionens opfattelse sikre en rimelig fordeling mellem virksomhederne af byrderne som følge af krisen. Princippet om lige byrdefordeling kræver, at den samlede produktion for den periode, hvorunder kvoteordningen finder anvendelse, fordeles mellem virksomhederne ved hjælp af et system med tildeling af kvartalsvise kvoter på grundlag af den enkelte virksomheds referencemængder. Hvis man havde givet en virksomhed tilladelse til at forhøje de samlede kvoter, som den successivt havde fået tildelt med en forlods kvoteanvendelse af dens produktion for det første kvartal efter ordningens ophør, som ikke var kvotebegrænset, ville virksomheden for kriseperioden som helhed have opnået en større samlet kvote, end den havde ret til efter sine referencemængder. Kommissionen ville desuden hverken have nogen kontrol eller sanktionsbeføjelse vedrørende de angivne produktionsnedsættelser i dette kvartal, eftersom udnyttelsen af den forlods kvoteanvendelse såvel faktisk som retligt fuldstændigt ville afhænge af de virksomheder, som havde profiteret heraf.

- 79 Retten bemærker hertil, at artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 skal fortolkes ud fra sin sammenhæng og navnlig formålet med artikel 11. Formålet med den kvoteordning, som EKSF-traktatens artikel 58 indeholder hjemmel til at indføre, er at imødegå den situation, hvor en nedgang i efterspørgslen på kul eller stål medfører en åbenbar krise, som ikke kan imødegås med de midler, der er fastsat i EKSF-traktatens artikel 57. Med henblik herpå kan Kommissionen fastsætte kvoter på et rimeligt grundlag. Formålet med en kvoteordning er altså at sikre, at byrderne som følge af krisen fordeles rimeligt mellem de forskellige producenter, således at de produktionsnedskæringer, som er nødvendige for at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel, fordeles rimeligt mellem dem.
- 80 Dette var baggrunden for, at Kommissionen ved artikel 5 i beslutning nr. 194/88 for første halvdel af 1988 fik tillagt beføjelse til at fastsætte kvartalsvise kvoter for de enkelte virksomheder under anvendelse af forskellige kriterier. Formålet med artikel 11 i samme beslutning er at tilvejebringe en vis smidighed i kvoteordningen ved at muliggøre nærmere angivne kvoteoverskridelser for bestemte produktgrupper eller bestemte perioder på den betingelse, at overskridelserne udlignes ved, at kvoten for en bestemt produktgruppe eller en bestemt periode ikke udnyttes fuldt ud. Ifølge artikel 11, stk. 1, kan kvoterne inden for bestemte produktgrupper således overskrides i et vist begrænset omfang, såfremt de udlignes inden for andre produktgrupper. På samme måde kan der ifølge artikel 11, stk. 3, litra a), b), c) og d), foretages kvoteoverførsler til en senere periode for de virksomheder, som ikke har udnyttet deres produktions- eller leveringskvoter i en bestemt periode fuldt ud. Ifølge artikel 11, stk. 4, kan virksomhederne endvidere på visse betingelser udveksle kvoter eller dele af kvoter indbyrdes eller sælge dem.
- 81 Af de anførte betragtninger fremgår, at det væsentligste kendetegn ved de bestemmelser, som er gentaget i artikel 11 i beslutning nr. 194/88 er, at tilladelsen til begrænsede kvoteoverskridelser betinges af, at overskridelserne udlignes ved, at kvoterne for en anden produktgruppe eller periode ikke udnyttes fuldt ud.

82 Det er på denne baggrund, at artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 skal vurderes. Denne lyder således:

»Dersom en virksomhed ikke påregner at udnytte sine kvoter i det kvartal, for hvilket de er fastsat, kan Kommissionen på de i litra d) nævnte betingelser tillade virksomheder af følgende kvartals kvoter at anvende en mængde svarende til højst 20% af kvoterne for indeværende kvartal.«

Denne bestemmelse er indsat efter bestemmelserne i artikel 11, stk. 3, litra a)-d), som omhandler den modsatte situation af en forlods anvendelse, nemlig en overførsel til senere kvartaler.

83 Efter Rettens opfattelse forudsætter bestemmelsen derfor, at kvoteoverskridelsen for det pågældende kvartal kan udlignes ved, at kvoten for det efterfølgende kvartal ikke udnyttes fuldt ud. I modsat fald vil princippet om, at byrderne som følge af krisen skal fordeles ligeligt mellem producenterne, blive tilsidesat, hvilket princip fremgår af opbygningen af EKSF-traktatens artikel 58, navnlig af henvisningen i stk. 2 til de principper, som er fastlagt i EKSF-traktatens artikel 2, 3 og 4, og især i artikel 4, litra b), der indeholder et forbud mod forholdsregler, som medfører en forskelsbehandling af producenter.

84 Det fremgår af det anførte, at den anfægtede beslutning ikke er baseret på en fejlagtig fortolkning af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88.

85 Endvidere bør det fremhæves, at betragtningerne til beslutning nr. 194/88 indeholder følgende udtalelse:

»Selv om Kommissionen må konstatere, at der fortsat er en overkapacitet for så vidt angår værker, der fremstiller varmtvalsede bredbånd, betegnes situationen for

varmtvalsede coils (gruppe Ia) og koldtvalsede coils (gruppe Ib) generelt som tilfredsstillende under de nuværende konjunkturer. En øjeblikkelig tilbagevenden til markedsreglerne kunne dog fremkalde et for brat prisfald. Det forekommer derfor berettiget, at disse produkter forbliver omfattet af kvotesystemet i endnu to kvartaler, idet der i det andet kvartal foretages en lempelse af kvoterne som forberedelse til den liberalisering efter den 30. juni 1988, som Kommissionen skønner nødvendig under de nuværende markedsforhold.«

Dette er begrundelsen for, at der blev optaget følgende bestemmelse i beslutningens artikel 8, stk. 2:

»For andet kvartal 1988 fastsættes den del af kvoterne, der kan leveres på det fælles marked således, at de ligger 2% højere end det niveau, der svarer til en vurdering af markedet (efterspørgslen).«

Heraf fremgår, at sagsøgeren ikke kan betragte den måde, hvorpå Kommissionen anvendte ordningen med forlods kvoteanvendelse i sidste kvartal, som ganske vist var mere rigoristisk end den måde, hvorpå den blev anvendt i de foregående kvartaler, isoleret fra den måde, hvorpå kvoteordningen som helhed blev anvendt i det sidste kvartal, hvorunder der skete en generel »lempelse« af kvoterne. Sagsøgeren kan derfor ikke med føje gøre gældende, at Kommissionens handlemåde var inkonsekvent, da den anvendte kvoteordningen mere rigoristisk i det sidste kvartal end i de foregående kvartaler.

86 Herefter kan heller ikke den anden del af anbringendet tages til følge.

Anbringendets tredje del: tilsidesættelse af en berettiget forventning

87 Sagsøgeren har herom anført, at afslaget på ansøgningen om en forlods kvoteanvendelse strider mod selskabets berettigede forventning om konsekvens i Kommissionens handlemåde, ligesom det er i modstrid med de beslutninger, som Kommissionen traf de foregående år i tilsvarende tilfælde. Sagsøgeren henviser

navnlig til et fortilfælde, hvor selskabet fik tilladelse til forlods anvendelse af kvoter til »lange« produkter for fjerde kvartal 1987, selv om disse produkter blev trukket ud af kvoteordningen med virkning fra den 1. januar 1988. Dette fortilfælde må tillægges så meget mere værdi, som det blev skabt, efter at GD III havde taget klar stilling til problemet som helhed (jf. note fra F. til daværende kommissionsmedlem, viceformand Narjes' kabinet, efter samstemmende udtalelse fra Den Juridiske Tjeneste, hvilken note sagsøgeren har anmodet Retten om at tilpligte fremlagt).

- 88 Sagsøgeren gør videre gældende, at selskabet indgav ansøgningen om forlods kvoteanvendelse den 9. juni 1988, dvs. på et tidspunkt, hvor man endnu ikke vidste, hvad der ville ske med kvoteordningen, idet beslutningen om dens ophør først blev truffet den 24. juni 1988.
- 89 Sagsøgeren slutter heraf, at Kommissionen med sit stiltiende afslag på de forlods kvoteanvendelser, som sagsøgeren havde ansøgt om for andet kvartal 1988 har tilsidesat selskabets berettigede forventning om konsekvens i Kommissionens handlinger.
- 90 Heroverfor anfører Kommissionen indledningsvis, at Domstolen gentagne gange har fastslået (dom af 14.2.1990, sag C-350/88, Société française des Biscuits Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395), at erhvervsdrivende ikke kan have nogen berettiget forventning om, at en bestemt situation opretholdes, når Fællesskabets institutioner kan ændre denne situation ved beslutninger, truffet som led i deres skønsmæssige beføjelser.
- 91 Desuden bestrider Kommissionen, at Finsider den 21. april 1988 fik tilladelse til en forlods kvoteanvendelse af fjerde kvartal 1987 for så vidt angår de »lange« produkter, som udgik af kvoteordningen den 1. januar 1988. Ifølge Finsider's ansøgning af 16. december 1987 om forlods kvoteanvendelse ansøgte selskabet kun om disse kvoter, »såfremt kvoteordningen i henhold til artikel 58 forlænges ud over den 31.

december 1987«. I sit svar tog Kommissionen til efterretning, at sagsøgeren havde ansøgt om forlods anvendelse af produktionskvoter, som skulle »fradrages i selskabets kvoter for første kvartal 1988« og godkendte denne forlods kvoteanvendelse på den betingelse, at de forlods anvendte mængder også »blev fradraget i selskabets kvoter for første kvartal 1988«. Ifølge den antagelse, som Kommissionen lagde til grund den 21. april 1988 var ansøgningen altså begrænset til de kvoter, som selskabet havde fået tildelt for første kvartal 1988, og som ikke omfattede de »lange« produkter, der på det tidspunkt ikke længere var omfattet af ordningen. Beslutningen om de forlods kvoteanvendelser blev derfor truffet ud fra den forudsætning, at ansøgningen alene vedrørte kvoterne for første kvartal 1988, da de forlods anvendte kvoter kun kunne fradrages under denne forudsætning. Den opfattelse, at der skulle kunne foretages forlods kvoteanvendelser for produkter, som udgik af kvoteordningen den 1. januar 1988, var følgelig ikke taget i betragtning hverken i Finsider's ansøgning eller i Kommissionens beslutning.

- 92 Videre anfører Kommissionen, at beslutningen om at bringe kvoteordningen til ophør ikke på daværende tidspunkt var én ud af flere muligheder, men et bevidst politisk valg, som Kommissionen havde givet klart udtryk for blandt andet i betragtningerne til beslutning nr. 194/88, jf. beslutningens punkt 1, sidste afsnit.
- 93 På denne baggrund burde enhver påpasselig erhvervsdrivende havde taget den mulighed i betragtning, at kvoteordningen blev bragt til ophør, og at Kommissionen ville indtage en holdning i overensstemmelse med den således ændrede retlige situation.
- 94 I den foreliggende situation havde Kommissionen desuden fra begyndelsen af andet kvartal 1988 gennem Eurofer givet alle de pågældende virksomheder klar meddelelse om, at den på grund af kvoteordningens snarlige ophør ikke ville give tilladelse til forlods kvoteanvendelse i løbet af andet kvartal. Ifølge Kommissionen vidste Finsider derfor med sikkerhed fra begyndelsen af andet kvartal 1988, at Kommissionen ikke ville tildele selskabet nogen kvoter forlods, medmindre Rådet enstemmigt modsatte sig Kommissionens forslag om liberalisering af markedet.

- 95 Gennem den meddelelse, der var tilsendt Eurofer, vidste Finsider derfor ikke blot, at Kommissionen ville afslå at give tilladelse til forlods kvoteanvendelser inden for det sidste kvartal, hvor ordningen var i kraft, men selskabet var endda enig i denne fortolkning, da det selv fra december 1987 havde accepteret, at ordningen blev anvendt på denne måde.
- 96 Endelig finder Kommissionen, at selskabets begæring om, at der under sagen fremlægges en udtalelse fra en af Kommissionens tjenestegrene, som udgør en forberedende retsakt og er et fortroligt dokument, ikke bør imødekommes.
- 97 Hertil bemærkes først, at det sagsøgende selskab ikke med føje kan gøre gældende, at det blev overrasket over, at kvoteordningen blev bragt til ophør, da Kommissionen klart havde angivet i betragtningerne til sin beslutning nr. 194/88, at den for visse produkters vedkommende ville opretholde kvoteordningen i yderligere to kvartaler, men samtidig ville foretage »en lempelse af kvoterne (i det andet kvartal) for at forberede liberaliseringen (af markedet) efter den 30. juni 1988«.
- 98 Hvad angår retsvirkningerne af kvoteordningens ophør fremhæves, at Kommissionens afslag på at give sagsøgeren tilladelse til de forlods kvoteanvendelser, som selskabet havde ansøgt om for andet kvartal 1988, ikke udgør noget brud i forhold til Kommissionens hidtidige politik. Sagsøgeren havde aldrig, som hævdede af selskabet, forlods fået tildelt kvoter af fjerde kvartal 1987 for de produktgrupper, hvor kvoterne var blevet afskaffet med virkning fra første kvartal 1988. Det fremgår af Kommissionens beslutning af 21. april 1988, når denne sammenholdes med sagsøgerens ansøgning om forlods kvoteanvendelse, at ansøgningen ganske vist også omfattede produkter i gruppe IV og VI — for hvilke produkter det ved artikel 4 i den generelle beslutning nr. 194/88 af 6. januar 1988 blev bestemt, at kvoteordningen ikke skulle forlænges — men at ansøgningen herom ifølge sin ordlyd blev indgivet, »såfremt kvoteordningen i henhold til artikel 58 forlænges ud over den 31. december 1987«.

- 99 Følgelig må det antages, at sagsøgerens ansøgning var begrænset til de produktgrupper, for hvilke kvoteordningen blev forlænget. Den svarskrivelse, hvormed Kommissionen gav tilladelse til de forlods kvoteanvendelser, som der var ansøgt om, kan derfor kun have omfattet de produkter, som endnu var omfattet af kvoteordningen. Denne fortolkning bekræftes i øvrigt af svarskrivelsens punkt 2, hvori det hedder: »De mængder, som er omfattet af den forlods kvoteanvendelse, skal fradrages i selskabets kvoter for første kvartal 1988.« Et sådant fradrag kunne alene gælde de produkter, som endnu var omfattet af kvoteordningen.
- 100 Da sagsøgeren desuden selv gjorde sin ansøgning om forlods kvoteanvendelse for fjerde kvartal 1987 betinget af, at kvoteordningen blev forlænget ud over den 31. december 1987, erkendte selskabet dermed allerede på daværende tidspunkt, at det ikke var muligt at få tildelt forlods kvoteanvendelser, såfremt kvoteordningen ophørte.
- 101 Endelig viser den omstændighed, at sagsøgeren i stævningen (på s. 3) angav, at skrivelsen af 2. august 1988 »gentog den fortolkning, hvorefter artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 forudsætter, at kvoteordningen opretholdes«, at selskabet var bekendt med denne fortolkning af bestemmelsen forud for skrivelsen af 2. august 1988, og at fortolkningen ikke var ny for selskabet.
- 102 Af det anførte følger, at Kommissionen hverken ændrede den praksis, den hidtil havde fulgt, da den afslog at tildele sagsøgeren de forlods kvoteanvendelser, selskabet havde ansøgt om, eller overrasket sagsøgeren hermed, hvorfor den ikke har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Herefter må også den tredje del af dette anbringende forkastes.
- 103 Sagsøgerens begæring om, at F.'s note vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88 fremlægges under sagen, findes at være irrelevant i denne forbindelse, og bør afslås.

Tredje anbringende

- 104 Herunder har sagsøgeren, såfremt Retten, hvad angår den pålagte bøde, finder, at Kommissionens interne beregninger er tilstrækkelige til at drage følgerne for sagsøgerens kvoter af dommen af 14. juni 1989, anført, at disse beregninger, som sagsøgeren ikke har kendskab til, i hvert fald ikke på noget tidspunkt er blevet bragt til selskabets kundskab trods dets gentagne anmodninger herom, Kommissionens løfter og selskabets gentagne anmodninger om afholdelse af et møde med henblik på afklaring af de følger for sagsøgerens kvoter, som burde drages af dommen af 14. juni 1989.
- 105 Sagsøgeren gør i den forbindelse gældende, at selskabet ikke har kunnet få kendskab til de interne beregninger, som Kommissionen må have ajourført på foranledning af dommen af 14. juni 1989, og på grundlag af hvilke Kommissionen ved den anfægtede beslutning pålagde selskabet en bøde. Dette indebærer ifølge sagsøgeren en klar tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 1, hvorefter Kommissionen, før den træffer bestemmelse om sanktioner, skal »give vedkommende lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger«.
- 106 Kommissionen anfører, at den ikke havde nogen som helst forpligtelse til at drøfte sine beregninger med sagsøgeren, da den dels havde forklaret sagsøgeren, hvorfor den ikke tog hensyn til de forlods kvoteanvendelser og følgerne af en eventuel tilsidesættelse af artikel 15 B i beslutning nr. 3485/85, dels havde accepteret at tildele selskabet alle de senere kvoter, som dette havde anmodet om af andre grunde. Den omstændighed, at Kommissionen efter EKSF-traktatens artikel 36, stk. 1, er forpligtet til at give den pågældende virksomhed mulighed for at fremsætte sine bemærkninger, inden den pålægger en bøde, betyder ikke, at Kommissionen også er forpligtet til, før den træffer sin beslutning, at fremlægge resultatet af sine beregninger for den pågældende, når Kommissionen har indhentet alle de oplysninger hos sagsøgeren, som kan påvirke resultat af disse beregninger.
- 107 Hvad angår beslutningens begrundelse tilføjer Kommissionen, at sagsøgeren selv har fremlagt en skrivelse af 10. august 1989, hvori generaldirektør Braun forklarede Finsider, at den ændring, som selskabet havde anmodet om, »ville have medført en betydelig større nedsættelse for (selskabet) af leveringerne på det fælles marked«. I øvrigt var sagsøgeren fuldt bekendt med de økonomiske beregninger, som bedømmelsen af den omhandlede kvoteoverskridelse var baseret på, da disse tal allerede

havde været genstand for indgående analyse og drøftelser på foranledning af de retssager, som lå til grund for dommen af 14. juni 1989. Endvidere var hele denne problematik på ny blevet drøftet under mødet den 24. januar 1990, hvori såvel sagsøgerens som Kommissionens repræsentanter deltog.

- 108 Det bemærkes, at Kommissionen ved sin skrivelse af 23. februar 1989 gav sagsøgeren lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den anførte kvoteoverskridelse. I skrivelsen forklarede Kommissionen de beregninger, på grundlag af hvilke den fandt at måtte konstatere, at sagsøgeren havde gjort sig skyldig i en kvoteoverskridelse for andet kvartal 1988. Efter denne skrivelse fik sagsøgeren lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger under møderne den 3. marts 1989, den 24. maj 1989 og den 24. januar 1990 samt i sine skrivelser af 15. marts, 12. juni, 14. juli, 1. august og 8. september 1989 samt 7. februar 1990. Ved udstedelsen af den anfægtede retsakt tog Kommissionen hensyn til sagsøgerens bemærkninger hvad angår anvendelsen af artikel 7 i beslutning nr. 194/88, således som Kommissionen meddelte ved skrivelse af 5. juni 1989. Derimod afslog Kommissionen med rette at tage hensyn til de forlods kvoteanvendelser, som selskabet havde ansøgt om i henhold til artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, således som det fremgår af referatet af mødet den 24. maj 1989. Ligeledes afslog Kommissionen med rette under den administrative procedure at tage hensyn til virkningerne af annullationsdommen af 14. juni 1989, idet dommen ikke vedrørte andet kvartal 1988 og de i nærværende sag omhandlede produktgrupper (gruppe Ia og Ib). Desuden har parterne under den mundtlige forhandling samstemmende forklaret, at Kommissionen under det uformelle møde den 24. januar 1990 viste sagsøgeren de beregninger, den havde foretaget for at kunne fastslå størrelsen af de kvoter, sagsøgeren var gået glip af på grund af anvendelsen af artikel 17 i beslutning nr. 194/88, som Domstolen senere annullerede, navnlig hvad angår de her i sagen omhandlede produktgrupper og det her omhandlede kvartal (jf. svarskriftet, bilag 6, første tabel).

- 109 Det bemærkes, at der på baggrund af disse omstændigheder ikke kan antages at være sket nogen tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 1, uanset det havde været ønskværdigt, at sagsøgeren havde modtaget udtrykkelig underretning om de sidstnævnte beregninger, da disse skulle lægges til grund ved bestemmelsen af de fastslåede kvoteoverskridelser.

- 110 Endelig bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført noget, som kan rejse tvivl om rigtigheden af de beregninger, Kommissionen foretog for at kunne bestemme omfanget af de fastslåede kvoteoverskridelser, og at sagsøgeren under de mundtlige forhandlinger navnlig har erkendt rigtigheden af de beregninger, som Kommissionen foretog for at bestemme omfanget af de kvoter, som sagsøgeren gik glip af som følge af artikel 17.
- 111 Herefter må anbringendet forkastes, ligesom begæringen om, at Kommissionen som led i bevisoptagelsen tilpligtes at fremlægge de beregninger, som den anfægtede bøde var baseret på, findes at være uden genstand.

Den subsidiære påstand

- 112 Sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om, at der foretages en rimelig nedsættelse af den pålagte bøde af hensyn til de vanskeligheder, som var forbundet med anvendelsen af kvoteordningen i det sidste kvartal, hvorunder ordningen var i kraft. Ordningens opretholdelse medførte nemlig en forholdsmæssig betydelig nedskæring for Finsider's vedkommende og dermed en betydelig nedsættelse af selskabets leveringskvoter. Dette burde der være taget hensyn til ved fastsættelsen af bøden, hvis størrelse i forhold til de påståede kvoteoverskridelser forekommer helt urimelig.
- 113 Kommissionen anfører, at den gav Finsider den gunstigst mulige behandling efter de gældende retsfor skrifter. Hvis Kommissionen til fulde havde draget følgerne for sagsøgerens vedkommende af, at såvel artikel 5 i beslutning nr. 3485/85 som artikel 5 i beslutning nr. 194/88 var blevet annulleret, skulle der have været foretaget en væsentlig nedsættelse af de samlede kvoter, som var blevet tildelt Finsider for ti kvartaler (nemlig fra første kvartal 1986 til andet kvartal 1988), således som det fremgår af den anden tabel i svarskriftets bilag 6. Heraf slutter Kommissionen, at Finsider allerede har opnået væsentlige kvotefordele, som gør det ubilligt at foretage den nedsættelse af bøden, sagsøgeren har anmodet om.

- 114 Retten finder ikke under denne sag, hvori den har fuld prøvelsesret, at den bøde, sagsøgeren er pålagt, bør nedsættes. Den skal herved fremhæve, at sagsøgeren ikke har kunnet gendrive den argumentation, Kommissionen har fremført, og hvorefter selskabet drog fordel af, at artikel 5 i beslutning nr. 194/88 blev annulleret — hvilken fordel udgør en velerhvervet rettighed — og at denne fordel oversteg det tab, selskabet led ved, at artikel 17 i beslutning nr. 194/88 blev annulleret. Allerede denne fordel, som samtlige de virksomheder, hvis I:P-forhold lå over fællesskabs-gennemsnittet, har kunnet drage af annullationen, medfører nemlig en ulige fordeling mellem virksomhederne af de byrder, som krisen medførte. Det tilkommer ikke Retten at forværre denne situation ved at udøve sin fulde prøvelsesret i den retning, som sagsøgeren har anmodet om.
- 115 Det skal i øvrigt bemærkes, at den bøde, sagsøgeren er pålagt, udgør 18,75 ECU pr. ton kvoteoverskridelse. Denne bøde er væsentligt lavere end det beløb, som er fastsat i artikel 12 i beslutning nr. 194/88, hvorefter de »virksomheder, som overskrider deres produktionskvoter eller den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles markedet, pålægges en bøde, der som hovedregel beløber sig til 75 ECU pr. ton overskridelse«.
- 116 Følgelig kan påstanden om bødens nedsættelse ikke efterkommes.
- 117 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at sagsøgte som helhed må frifindes.

Sagens omkostninger

- 118 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren betaler sagens omkostninger, tilpligtes sagsøgeren at betale omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Kirschner

García-Valdecasas

Lenaerts

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juni 1992.

H. Jung

Justitssekretær

H. Kirschner

Afdelingsformand